

La Bíblia en nombres

Cada cop que passava per aquell carrer, veia la llibreria. És cert que aquell establiment no havia canviat la seva façana des del 1922, la qual cosa produïa un gran impacte entre els vianants, que giraven el cap instantàniament per observar-la. Però hi havia quelcom de més important enterrat en la boira de misteri que envoltava la botiga. El fosc interior, la buidor dels passadissos, l'aroma a fusta envellida... desprenien una sensació d'oblit que em captivava i m'atreïa. Sense adonar-me'n, havia quedat atrapat en aquella evocació preciosa.

El dia que vaig traspasar la porta que turmentava els meus somnis, vaig sentir com si una porció de l'esperit hagués decidit marxar-me del cos per donar-me la lleugeresa que em conqueria en aquell moment. Per fi podia veure el seu interior, respirar el seu olor, escoltar el seu so.

Vaig sentir el colpeig d'unes passes sobre la fusta d'unes escales i em vaig girar.

-Tingui bon dia- va dir l'home que baixava-. Tots valen vint lliures. Ho dic perquè no tenen el preu; no pensi que són de franc.

Mentre caminava sense pressa cap al mostrador i s'asseia a una cadira que hi havia darrere, jo vaig començar a examinar les fileres de llibres que tenia davant de mi. Com havia imaginat en els racons més profunds de la meva ment, tots els volums que arribava a albirar tenien els lloms deliciosament antics.

Observava títols i títols que s'obrien davant de mi com un ventall de paraules, quan em vaig decidir. S'assemblava a la resta però, per a mi, era completament diferent per alguna raó inexplicable. *La Bíblia en nombres*, es titulava. El vaig obrir per la pàgina on començava la narració. Em molestava el que fan algunes persones de llegir un tros aleatori a la meitat del llibre per veure si els agrada. I si se'l compren? Llavors quan el comencin ja sabran en quina direcció va l'argument. No, no. Millor començar sempre pel principi. Aquest, en concret, deia així:

PENTATEUC

Gènesi

Als inicis, Déu creà els eixos de coordenades. Emperò, no hi havia ordre. Les tangents no eren perpendiculars al radi de la circumferència, els elements de les equacions no canviaven de signe per passar a l'altra banda de l'igual, les funcions tenien dos valors per y , els angles del triangle no sumaven 180° ... El món de les matemàtiques era inhòspit i tenebrós, i ningú no gosava d'apropar-s'hi.

El primer dia, Déu digué:

-Que els nombres reals se separin dels imaginaris.

Així, els reals es van col·locar a l'eix d'abscisses i els imaginaris al d'ordenades. Els nombres que restaven caminaven cap els llocs buits i s'anaven repartint. Es posaven a l'abisme del pla, perquè eren un mescla errant de conceptes, els complexos. Llavors, el Senyor pensà en allò que havia fet, i decidí que era bo.

La nit arribà i, en desaparèixer els estels, començà el segon dia.

Déu digué:

-Que els números reals es mantinguin ordenats.

D'aquesta manera, els enters van guanyar un lloc d'honor a l'eix al qual pertanyien. El zero era en la intersecció amb els imaginaris; els negatius, a la seva esquerra i els naturals, a la dreta. La resta dels racionals i també els irracionals es distribuïen entre ells, sempre en ordre creixent. Llavors, el Senyor cavil·là sobre allò que havia organitzat, i decidí que era bo.

El cel enfosquí i, a trenc d'alba, començà el tercer dia.

Déu digué:

-Que els nombres puguin combinar-se entre ells.

I així fou creada l'aritmètica. A l'eix d'abscisses hi regnava un gran revolt, ja que tothom saltava amunt i avall en grups per arribar a una posició llunyana. Alguns nombres es posaven a collibè a sobre d'altres per formar les potències, els naturals s'ajuntaven i anaven creant les taules de multiplicar, d'altres jugaven a fer de castellers i inventaven la divisió... Tothom es divertia, era un joc de nens. Llavors, el Senyor contemplà allò que havia originat, i decidí que era bo.

La nit tingué lloc i, en sortir el sol, començà el quart dia.

Déu digué:

-Que s'anomeni tot allò que hi ha en el pla.

Aleshores, nasqué l'àlgebra. Les circumferències es deien $(x-a)^2 + (y-b)^2 = r^2$, les rectes aconseguiren el seu nom amb les equacions de primer grau, les paràboles foren determinades per les de segon...I així tot va quedar classificat per sempre amb una lògica analítica. Llavors, el Senyor mirà allò que havia creat, i decidí que era bo.

Els estels arribaren al cel i, amb les primeres llums de l'alba, començà el cinquè dia.

Déu digué:

-Que les figures siguin aptes per a l'estudi.

I es va concebre la geometria. Els angles, les àrees, els volums, els perímetres... van definir els dibuixos del pla. Cadascun va rebre unes característiques pròpies que el diferenciaven dels altres. Llavors, el Senyor medità sobre allò que havia disposat, i decidí que era bo.

La foscor donà pas a la nit i, en caure la lluna, començà el sisè dia.

Déu digué:

-Que existeixi algú que pugui descobrir el món que he creat.

Va ser en aquell moment esdevingut el matemàtic, l'heroi de la lògica, el mirall de la ciència. Vivia en un món precís, exacte i ple de sentit; a cada pas que feia

en les seves teories, sentia que el món havia estat creat perquè tot encaixés. El primer de tots fou batejat com Tales de Milet. Llavors, el Senyor guaità allò que havia concebut, i decidí que era bo.

El cel es tornà obscur i, en ser altra vegada clar, començà el setè dia.

Durant aquesta jornada, el Creador descansà en haver conclòs la seva obra. No es declarà el dia com a sagrat, perquè les matemàtiques no es gaudeixen cap dia en especial.

Vaig tancar el llibre amb tal ímpetu que el llibreter es va girar, per després tornar al seu diari. Amb un somriure als llavis, vaig pagar pel tresor descobert i vaig sortir de nou al fred carrer.

Mai no vaig sentir la necessitat de tornar a entrar en aquella botiga que tant m'havia turmentat.